Nedelja, 23. avgust, 2020

Razgledna točka Senica nad Modrejem

V nedeljo smo se člani društva odpravili na pohod na hrib Senica nad Modrejem pri Mostu na Soči. Pohod sta nam pripravila naša člana Klaudi in Ladka Kofol.

Senica je 658 metrov visok hrib, ki se dviga nad akumulacijskim jezerom pri Mostu na Soči. Velja za enega najlepših razgledišč nad smaragdno reko, ki se prav tu pod hribom malo ustavi in oddahne na svoji poti proti morju.

Pohod smo začeli v vasi Modrej in se povzpeli na travnike nad vasjo. Tu nas je označba »Razgledna točka Senica« usmerila navkreber po pobočju Senice. Pot se je vztrajno vzpenjala. K sreči je bilo vreme bolj oblačno in smo vzpon lažje prenašali.

Modrej
30

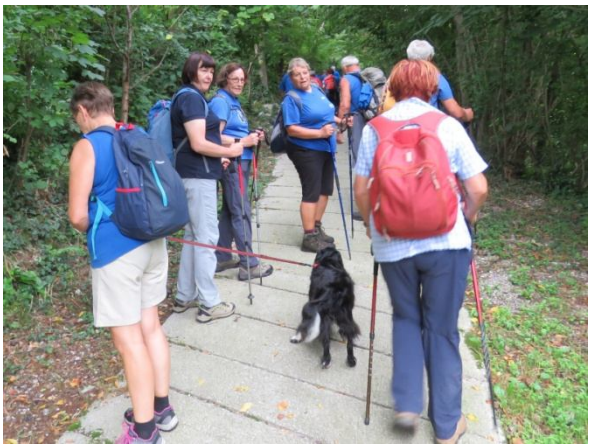

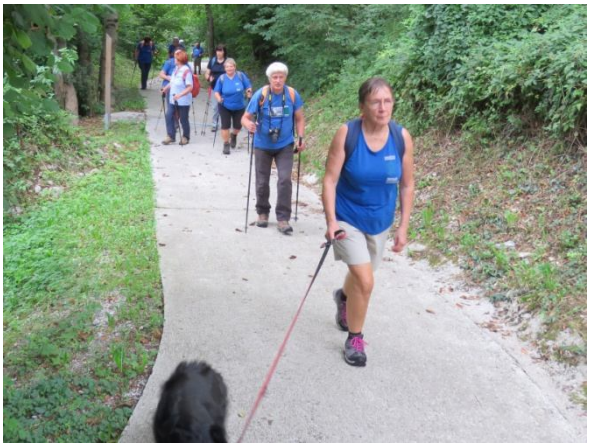

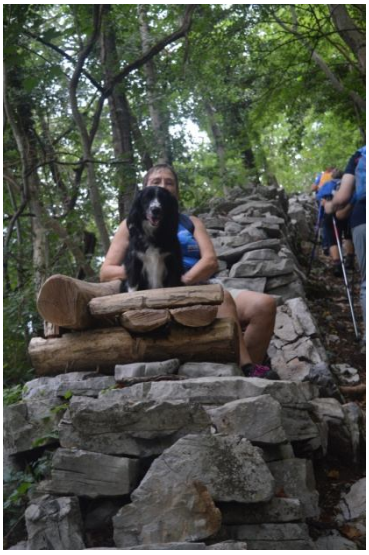

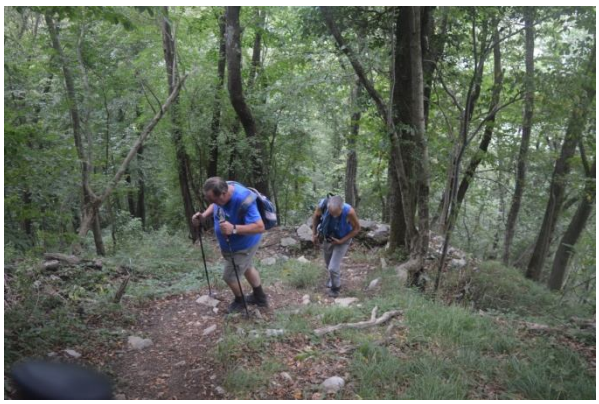
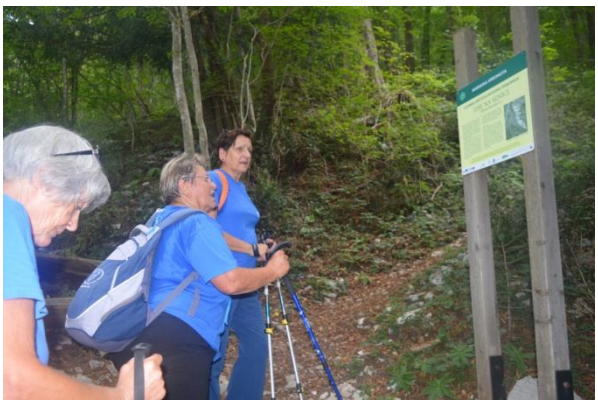

Razgledišče Senica
1 min
Most na Soči
Grahovo ob Bači

Na naši levi strani se je med zelenjem celo pot v dolini videlo jezero z Mostom na Soči. To so prizori, ki so nam znani, toda s te strani je pogled na jezero še posebej zanimiv.

Hrib skriva v sebi botanično zanimivost: rastišče tise z največjim številom teh zavarovanih, a strupenih iglavcev v Sloveniji na enem mestu. Pobočje je prej poraščal bukov gozd, po letu 1900 pa se je močno razširila jelka. Z jelko pa so se ustvarili ekološki in drugi pogoji za tiso, ki je bila tu naravno prisotna že prej.

IZJEMNA DREVESA SEVERNE PRIMORSKE

TISE NA SENICI

(*Taxus baccata* L.)

Območje Senice je nekdaj poraščal bukov gozd, vendar so se pobočja že od nekdaj uporabljala za pašo živine, pa tudi za košnjo, kar je razvidno že v Franciscejskem katastru iz 1822 in na kasnejših kartah. Po zemljiški odvezi so pravico do uživanja na jugozahodnih pobočjih Senice dobile vaške skupnosti iz Modreja in Stopca.

Z delitvijo gmajne leta 1899 se je paša prenehala. V tem času se je nasemenila in močno razširila jelka. Po prvi domnevi naj bi jo nasemenile posamezne starejše jelke, po drugi domnevi pa naj bi jo naseljali domačini, ki so odhajali na delo v Trnovski gozd. Hkrati z jelko so se ustvarili ugodni ekološki in drugi pogoji tudi za tiso, ki je bila naravno vedno prisotna v strmih pobočjih Senice.

Med **prvo svetovno vojno** je bil gozd na Senici močno poškodovan. Čez pobočje Senice je potekala druga linija avstrijskih položajev, ki so v zgornjem delu dobro ohranjeni še danes.

Zanimivosti:

Danes sestoj jelke, kateremu je v spodnjem sloju množično primešana tisa, poraščа okrog 14 ha jugozahodnih pobočij Senice med 200 in 550 metri nad morjem. Starost jelke je od 100 do 120 let. Leta 1998 je bila na Senico zgrajena gozdna cesta. S sečnjo je bila sprožena obnova gozda, vendar se jelka, v nasprotju s tiso, slabo pomlajuje. Rastišče tise na Senici se danes ponaša z največjim številom tis v Sloveniji na enem mestu.

Pobočje Senice na letalskem posnetku leta 1962

Tisa je zaščitena vrsta, zato je rastišče na Senici določeno za naravno vrednoto. Celotno pobočje je zaradi varovalne in biotopske funkcije razglašeno za varovalni gozd.

Med 1. svetovno vojno je bil gozd na Senici močno poškodovan. Po pobočju je namreč potekala druga linija avstrijskih položajev, ki so v zgornjem delu še precej ohranjeni.

Približali smo se ovršju Senice. Precej utrujeni smo si želeli, da bi končno le čim prej prispeli na naš cilj.

Toda, ko smo na lepo urejenem razgledišču na vrhu zahodne stene Senice ugledali nepopisno lepoto pred seboj, je bil naš trud pošteno poplačan. Nagrajeni smo bili s čudovitim razgledom. Na desni strani smo imeli kot na dlani Tolmin s Kozlovim robom v ozadju, za njim pa nas je pogled vodil po Soški dolini proti Kobariškemu Stolu in Kaninskemu pogorju. Čez Vodel in Mrzli vrh pa je pogled segel do Krna. Na drugi strani Soče je razpotegnjen Kolovrat, pred njim pa se dvigata gozdnata hriba Bučenica in Cvetje. Pod Senico pa se je kot biser lesketalo jezero z Mostam na Soči. Tam naprej pa se smaragdni reki pridruži še Idrijca in skupaj odpotujeta daleč proti morju.

Toliko lepega in edinstvenega človek le redko lahko uzre iz ene same razgledne točke. Mogoče je še lepše, ker nam je tako znano in tako naše.

V prijetni senci in ob rahlem vetriču smo si privoščili počitek in malico.

S čudovitim ozadjem pa tudi skupno fotografijo.

Očarani nad lepotami okrog sebe smo zapustili razgledno točko in se po nekoliko napornem spustu vrnili v vas Modrej.

Ob izviru Pod grmom smo se osvežili z izvirno zdravilno vodo. Voda se v globini zemlje pri pretakanju po bioenergetsko močnem področju napolni z energijo in jo na izvir prinese s seboj. Voda je po pripovedovanju zdravilna za oči. Tudi v najbolj sušnih obdobjih ne presahne in ima celo leto enako temperaturo.

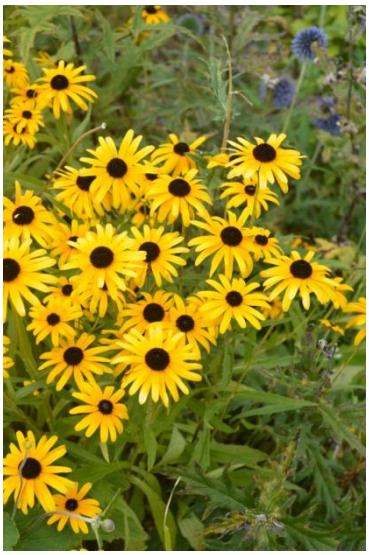

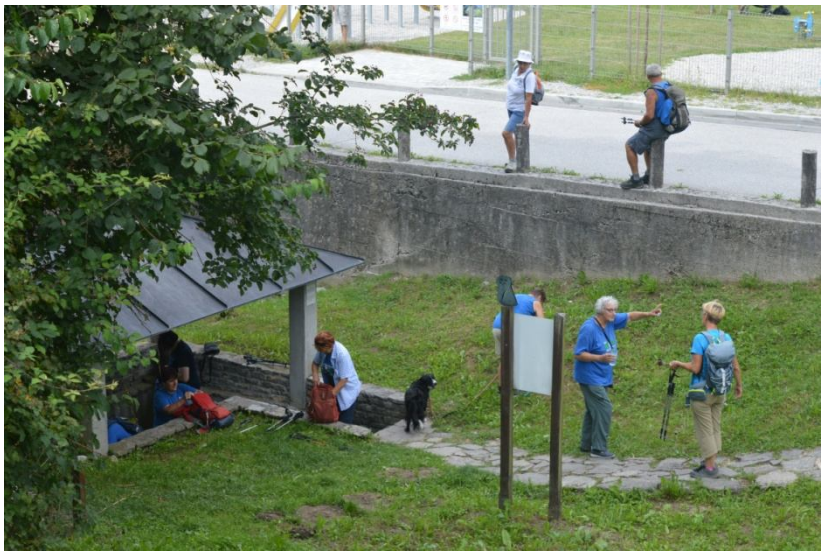

Ob koncu lepega pohoda pa nas je za piko na »i« prijazno presenetila še naša Neva z njenim odličnim jabolčnim zavitkom.

Lepo smo se imeli. Zahvalili smo se Klaudiju in Ladki za dobro idejo pohoda. Klaudiju pa še posebej, ker se je kljub nedavni poškodbi roke udeležil pohoda in izpeljal zastavljeno. Želimo mu čimprejšnje okrevanje!

Fotografije: Roman Žižmond in Bruno Scozzai
Zapisala: Sonja Scozzai
Oblikovanje: Roman Žižmond